

**Çocukların Kimsesiz
Kaldıklarını Keşfettikleri
BİRİNCİ BÖLÜM**

Morlevent ailesi Paris’in Mercœur Sokağı’ndaki 12 numaralı binada iki yıldır barınıyordu. İlk sene; üç çocuk ve iki yetişkin. İkinci sene; üç çocuk ve bir yetişkin. O sabah ise sadece üç çocuk: Siméon, Morgane ve Venise; on dört, sekiz ve beş yaşlarında...

“Yemin edeceğiz,” diye önerdi Morgane. “Kimsenin bizi ayırmasına izin vermeyeceğiz. Ne dersin Siméon?”

Venise, yemin etmeye hazır bir şekilde elini kaldırdı. Ama Morlevent’ların en büyüğü olan Siméon, halının üzerine oturup sırtını duvara yaslariken, hâlâ düşünceli görünüyordu. Kol saatine bir göz attı... Durumu kurtarmak için on beş dakikası kalmıştı. Sosyal hizmet uzmanı tekrar gelecekti, Siméon’a “kalıcı bir çözüm” sözü vermişti. Şu ana kadar, ona sadece geçici çözümler yumurtlamıştı: Venise’in bakıcısı, karşı binanın kapıcısı ya da alt komşu. Ama bu cesur insanlar, on dört, sekiz ve beş

yaşlarındaki üç yetimin ellerinde kalmasından çok korkuyorlardı. Sonuç: Buradaydılar; dairelerinde, Venise'in dediği gibi “girişken” kurum görevlisini bekliyorlardı.

“Bizi bir yurda atacak,” diye öngördü Siméon.

Artık bir aileleri yoktu; ne büyükanne ne büyükbaba, ne amca ne dayı, ne teyze ne hala... Bir vaftiz babaları bile yoktu. Hiç kimse. Morlevent ailesi sadece üç çocuktuktu, nokta. Venise ablasını gözleriyle sorguluyordu.

“Yurt,” diyerek açıklamasına başladı Morgane, “anne babası olmayan çocuklar için bir tür oteldir.”

“Ha öyle mi?” demekle yetindi Venise.

Evvelki günden beri, onlar anne babaları olmayan çocuklardı. Venise bunu tamamen kabullenmişti. İnsanların ona yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu. Aynı zamanda, bunun hiçbir anlamı da yoktu. Annesi ölmüş olabilirdi, ama Pazartesi günü Venise’i dansa götürmeliydi çünkü dans dersi veren kadın, dersi kaçırmalarından hoşlanmıyordu.

Siméon saatini kontrol etti. Sadece on dakikası kalmıştı. Kol saatinin hemen yanında, bir önceki gün kolunun üzerinde yayılmaya başlayan kırmızı lekeyi fark etti. Gömleğinin kolunu indirdi.

“Babam ölmedi, kayboldu,” dedi düşünceli düşünceli. “Onu arayacaklar.”

Ama onu çocukların yemek masraflarını ödemesi için aramışlardı. Öğrendikleri tek şey de çok erken yaşta evlendiği ve karısını terk ettiğiydi. Karısını ve...

“Buldum!” diye haykırdı Siméon, zayıf parmaklarını saklatarak.

Bulmuştu! Babalarının evlendiği kadın mı? Hayır, tabii ki hayır. Venise’in bakıcısından ya da kapıcıdan farkı olmazdı. Kapısının önüne üç çocuk itildiği anda, hemen geçici çözümler üretecekti. Hayır, kalıcı çözüm bu evlilikten çıkan çocuklardı.

“Biz... Biz aynı... babaya sahibiz. Biz... Biz aynı... kanı taşıyoruz.”

Siméon, bu düşüncenin bir anda açığa çıkmasından gözleri kamaşmış, kekeliyordu. Bir aileleri vardı. Tamam, onları hiçbir zaman görmemişlerdi ve kendisi bile ilk defa onları düşünüyordu. Ama bu insanlar onlarla aynı soyadını taşıyorlardı.

“Morlevent! Onlar da bizim gibi Morlevent! Bu saçma soyadını taşıyan sadece bizler değiliz!” diye neşelendi Siméon.

Beş dakika. Beş dakika içinde, sosyal hizmet uzmanını ikna etmek gerekecekti. Siméon yumruklarını sıktı. Venise ona sordu:

“Ya yeminimiz? Yemin edecek miyiz, etmeyecek miyiz?”

“Edeceğiz,” dedi Siméon. “Kızlar, dinleyin. Dünya üzerinde, kaç tane olduklarını bilmesem de, bizden başka Morlevent’lar da var. Onlar bizim üvey erkek ve kız kardeşlerimiz. Bizden önce doğdular. Bizden yaşça daha büyükler. Anladınız mı? Velayetimizi onlara vermek ZORUNDALAR.”

Venise gözlerini kıstı ve kılıçlarını sallayarak çıkan genç insanlar hayal etti: Morlevent’ların korumaları. Daha ger-

çekçi olan Siméon, kendi kendine çoktan, yaşça büyük olan abla ağabeylerinin, yetim kalan başka kardeşlerine bakmakla yükümlü olup olmadıklarını soruyordu. Çocuk yumruğunu öne doğru uzattı ve şaşırtıcı bir ciddiyetle şöyle buyurdu:

“Ya Morlevent’lar ya ölüm!”

Morgane, yumruğunu Siméon’unkinin üzerine koydu ve Venise kümeyi bir tekrarla tamamladı:

“Ya Morlevent’lar ya ölüm.”

Ardından ekledi:

“Kolundaki ne?”

“Hiç. Çarptım.”

Kapının çalındığını duyular. Gelen Bénédict Horau’ydu; sosyal hizmet uzmanı.

“Tamam çocuklar,” dedi girişimlerinden soluğu kesilmiş şekilde, “bir çözüm buldum!”

“Biz de,” dedi Siméon.

“Eveeeeeeeetttt, bize bakacak dolu kardeşimiz var!” diye ekledi Venise, Zorro’nun Z’sini hayali bir kılıçla havada çizerek.

Morgane daha objektif olmak istedi:

“Babamızın evliliğinden üvey kardeşlerimiz var. Ama bu da geçerli. Okulda ortalamam 9.5, Lexane’ın ise 9, klasmanda onun önündeyim.”

Sosyal hizmet uzmanının sersemlemiş halini gören Morgane, tekrar açıklama yapmak için çaba gösteriyordu.

“Arkadaşım Lexane, Çinli. Evlat edinildiği için sahte bir anne babası var. Ama bunun hiç yoktan iyi olduğunu düşünüyor. Üvey kardeşlerde olduğu gibi; hiç yoktan iyidir.”

Bénédicte, *bunlar allak bullak olmuş*, diye düşündü.

“Peki,” dedi, “Folie-Méricourt yurdunda yer buldum. Çok pratik olacak çünkü okulunuza gitmeye devam edebileceksiniz ve —”

“Bizi anlamadınız,” diyerek sözünü kesti Siméon.

“Eveeeeeeeeeet, erkek kardeşlerimizin evine gitmek istiyoruz!” diye ciyak ciyak bağırdı Venise (belli ki açıkça erkekleri tercih ediyordu).

“Yoksa kendimizi öldüreceğiz,” diye tamamladı Morgane, bilgilendirici bir ses tonuyla.

Bu son cümle Bénédicte’i alarm durumuna geçirdi. Morlevent çocuklarına, onları daha fazla altüst etmemek için yalan söylemişlerdi: Annelerinin, merdivenden düşerek bir kaza sonucu öldüğünü... Gerçekte, bulaşık deterjanı içmişti. Daha sonra, maddenin uyandırdığı korkunç ısıraplar içinde yardım çağırmak için daireden çıkmış ve merdivenlerden yuvarlanmıştı. Bu bir intihardı.

“Dinleyin çocuklar...”

“Hayır, SİZ bizi dinleyin,” dedi Siméon. “Bir ailemiz var ve onlara haber verilmesi gerekiyor. Babamın bizden önce çocukları vardı.”

Siméon, sayılarını ve cinsiyetlerini bilmiyordu. Hiçbir zaman bu konuyla ilgilenmemişti. Bir gün, bir sinir nöbeti esnasında, annesi ağzından kaçırmıştı:

“Namussuz herif! Bu, çocuklarını ilk terk edişi değil!”

“Morlevent çok kullanılan bir soyadı değil. Onları bulabilmeliyiz,” diye ısrar etti Siméon.

Bénédicte başını ne “evet” ne “hayır” anlamına gelen bir şekilde salladı.

“Şimdilik sizi yurda götüreceğim. En acil olan bu.”

“Hayır,” dedi Siméon. “En acil olan, hangi durumlarda yetimlerin velayetinin yetişkin üvey kardeşlere verilebileceğinin öğrenilmesi. Bana Medeni Kanun’un bir örneğini temin edebilir misiniz?”

Bénédicte, tek bir kelime bile sarf edemedi, Siméon’a baktı. Ergenlerle uğraşmaya alıştı. Ama bildiği kadarıyla onlar böyle konuşmazdı.

“Üstün yetenekliyim,” dedi Siméon, neredeyse özür diyerek.

Folie-Méricourt yurdunun müdürü Bay Mériot, önce Morlevent kardeşleri yurda almayı reddetmişti. Merkez, sadece on iki ve on sekiz yaş arası erkekleri kabul ediyordu. Siméon’u alabilirdi, ama kız kardeşlerini değil.

“Çok altüst olmuş durumdalar,” dedi Bénédicte, müdüre. “Ayrılık onlar için duygusal bir facia olur. Onlar için koruyucu bir aile arayacağım, ama beklerken...”

Konuşurken, bir yandan da yurdun iyi bir şekilde işletilip işletilmediğini anlamak için çevresine göz atıyordu. Ergenler arkasında langırt oynuyordu ve küfürler havada uçuşuyordu: “Senin soyuna da... Senin ananı... Soktuğumun...”

“Küçük Morlevent’lar çok içlerine kapanıklar,” diye yineledi. Yaşıtlarıyla birlikte olmak onlara iyi gelecektir.

“Beş ve sekiz yaşlarında,” dedi hâlâ kararsız olan Bay Mériot, “onların ergen olduğunu söyleyemeyiz!”

Bénédicté, müdürün içini acıtacak başka bir koz kullanmaya karar verdi.

“Durumları gerçekten trajik. Babaları kayboldu ve depresyonun zirvesinde olan anneleri, çok kısa bir süre önce bulaşık deterjanıyla intihar etti.”

Müdürün yüzünde acılı bir ifade belirdi. Arkalarında, hakaretler kesilmişti. Herkes onları dinliyordu.

“Tamam, getirin onları,” diye boyun eğdi Bay Mériot kendini suçlu hissederek. “Size yardım etmek isterim.”

Böylece Morgane ve Venise, geçici bir süre için Folie-Méricourt yurdunda küçücük bir oda elde edebildi. Onlar için, süpürgelerin konduğu gömme dolabın boşaltıldığı düşünülebilirdi. Odadaki tek pencere, patlak bir borudan boşalan atık suların, kaldırım taşları üstünde sinir bozucu bir ses bıraktığı küçük bir avluya bakıyordu. Karşılaştırıldığında, ağabeyleri açık ve geniş bir odada krallar gibi ağırlanıyordu. Ne yazık ki Siméon, odayı yaşıtı Tony ile paylaşmak zorundaydı. Siméon, her akşam, langırtı icat eden kişiye dua ediyordu çünkü her akşam Tony langırtı odasına, diğerlerinin yanına gidiyordu. O zaman, yalnızca o zaman valizinin dibinde sakladığı okul kitaplarını çıkarabiliyordu. Uzun zaman önce, aslında tam olarak anaokulu döneminde, farklı olduğunu yaşıtlarından saklamasının kendisi için daha yararlı olacağını öğrenmişti.

“Yaş, hastalık, uzaklık, istisnai derecede zor profesyonel ya da ailevi durumlar gibi faktörlerin bu yeni sorumluluğu daha da ağırlaştırması durumunda, kişi velayet almaktan muaf tutulabilir.”

Siméon, halının üzerine oturmuş, sırtı duvara yaslanmış, lisesinin bilgi merkezinden ödünç aldığı Medeni Kanun örneğindeki her kelimeyi tartıyordu. Yasaya göre, reşit olmayan bir yetimin velayetinin büyükanne ve büyükbabalar tarafından reddedilmesi zor gözüküyordu. Fakat erkek ve kız kardeşlerle ilgili kesin bir ifade yoktu. Üvey kardeşlerle ilgili ise hiçbir bilgi yer almıyordu. Kapıdaki tırmalama, Siméon’un okumasını böldü. İki kız kardeş gizlice odaya girdiler.

“Eeeee?” dedi Morgane saygılı bir ifadeyle.

“İlerliyorum,” diye cevap verdi Siméon, kitabı kapatarak. “Daha sonra Tavşan Dişli’yi öldürürsem kaç sene hapis yatacağımı öğrenmek için Ceza Kanunu’nu yalayıp yutacağım.”

Tavşan Dişli, Tony’nin takma adıydı.

“Siz çok şanslısınız,” dedi Siméon. “Akşamları birliktesiniz.”

Onların yan yana duran yataklarını görmüştü. Orada uyumak istemişti; onların ayaklarında, tüylü oyuncakların ortasında.

“Evet, ama Morgane annem kadar güzel masal anlatamıyor,” diye şikâyet etti Venise.